

Jem a descoperit că pantofii lui, pe care îi lăsase lângă ușa din spate, se umpluseră misterios cu castane. Într-o zi, mama lui a deschis mașina de spălat unde, printre rufe, a descoperit răzătoarea de brânză, iar cămășile, șosetele și puloverele lor erau rupte și destrămate. Peste o săptămână, Jem a intrat în bucătărie și a văzut că toate dulapurile erau lipite cu bandă adezivă, așa că nu putea să scoată farfuriile pentru cină.

Iar a doua zi dimineață, un ghem de lână din coșul de tricotate fusese înfășurat în jurul balustradei: firul trecea înainte și înapoi, într-o rețea nebunească și haotică din lână care traversa treptele.

Jem s-a așezat cu o bufnitură pe treapta de sus. Mama lor a urcat cu grijă printre fire și a spus că o să aducă o foarfecă. Verity, sora lui Jem, a bătut din palme și, cu o strălucire în ochi, a exclamat:

— Cred că azi-noapte, aici, a venit o nouka!

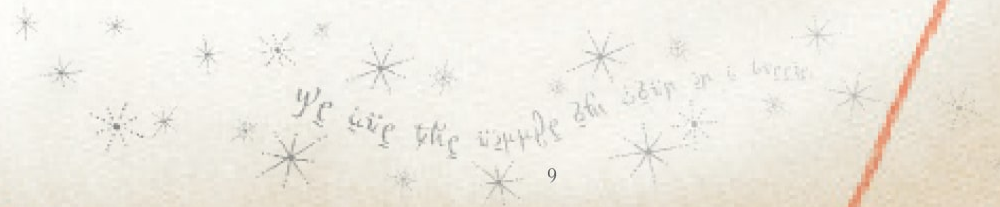
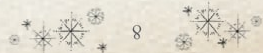
Jem și-a îngropat capul în palme și a oftat. De când se mutaseră, Verity era obsedată de o creatură imaginară numită „nouka“. În prima ei zi la școala cea nouă, ascultase împreună cu clasa ei un basm vechi despre niște ființe mici care locuiau sub creasta dealului, de unde ieșeau din când în când ca să facă năzdrăvăanii. Lui Verity îi plăcuse tare mult povestea și săpase gropi în toată grădina ca să vadă dacă poate convinge vreuna dintre ele să iasă afară. Nu cu mult timp în urmă, Jem ar fi luat o cazma și ar fi săpat alături de ea, dar în ultima vreme nu prea avusese chef. Parcă îi pusese cineva ochelari aburiți la ochi și nu mai vedea distracția sau magia din jocurile lui Verity. Îi era dor de apartamentul lor, îi era dor de oraș, cu felinarele lui galbene, cu tramvaiele care zdrăngăneau noaptea. Stând acolo, se simțea atât de vlăguit și apatic, de parcă trupul îi fusese umplut cu cârpe umede.

În loc să le spună asta mamei și surorii lui, i s-a părut mai ușor să se ridice, să-și croiască drum prin labirintul din lână și să strige:

— M-am săturat să tot aud despre nouka. Nu există așa ceva!

Jem s-a năpustit afară pe ușa din față, a traversat grădina și s-a cățărat în stejar.

Nu mai urcase niciodată acolo. Crengile care îl susțineau erau răsucite și puternice și se întindeau ca niște brațe care te înconjurau. O pătură groasă din frunze îl încercuia și îl apăra de lume. A găsit un loc în care se întâlneau două crengi și s-a așezat, trecându-și degetele peste scoarța vălurită, încrețită, care semăna cu solzii suprapuși ai unui monstru marin. A cuprins trunchiul cu picioarele și a privit în jur la acest spațiu secret surprinzător, care se legăna ușor, ca o corabie verde și mare în bătaia vântului.

Printre frunzele care fluturau, Jem zărea frânturi din deal. Era înalt și încovoiat, cu o parte în formă de frunte, iar cealaltă, de coadă abruptă de dragon. De jur-împrejur, la poalele lui, creșteau copaci, iar pe la jumătate se afla un lac mic și argintiu care uneori prindea reflexiile norilor între malurile sale. În zilele însorite, se vedea o umbră albăstruie a dealului pe pământ.

Jem a simțit o pornire bruscă de a alerga către deal, de a se ascunde între arbuștii galbeni și ferigile unduitoare și de a nu mai coborî niciodată. Ar fi putut să trăiască acolo sus, singur, și nu ar mai fi fost nevoit să asculte conversații despre creaturi subterane sau să facă teme sau să se mute în altă parte.

Știa totuși că cineva ar fi venit după el și, într-adevăr, mama lui tocmai ieșea din casă cu o farfurie cu pâine prăjită fierbinte, unsă cu unt.

